

V Čechách byl v 9. století nejmocnější rod Přemyslovčů. Knížata se považovala za potomky Přemysla Oráče. České kmény byly podřízeny Švatoplukově říši a žily s ní v míru. Když Švatoplukova Velkomoravská říše zanikla, ovládli Přemyslovci ostatní kmény.

Každému vidím do duše, vím, z jakého je těsta - nasad' si mě a řeknu ti, kam povede tvá cesta. Možná tě čeká Nebelvír, kde mají chrabré srdce; odvaha, klid a rytířkost jdou u nich ruku v ruce.

Jabluňka holá styšká si:
kde jsou mé všechny okrasy?
Proč ještě trháš listy mé,
ty zlyí a chladný podzime!

ÚL

Úl je veliká hudba.
Ráno zní hlasitě.
Když ztichne, je večer.
Podává se med
a na stolech svítí srdíčky.

Stalo se na Karlově mostě

Když jsem šel po mostě,
bylo to loni,
jel kolem jeden pán
na černém koni.

Měl zlatou korunu
na vršíčku hlavy,
vtom kůn kopl do drnu
a hop! do Vltavy.

Řekl mi, že je sám
kráľ Karel IV.
a šlehal vroníka
zlatými pruty.

A pán v sedle jako nic,
seděl jako svíce.
Pak se voda zavřela...
Prvň pouím více.

Cechy jsou krásné ze všech stran,
s Vltavou, s Prahou, u Hradčan.

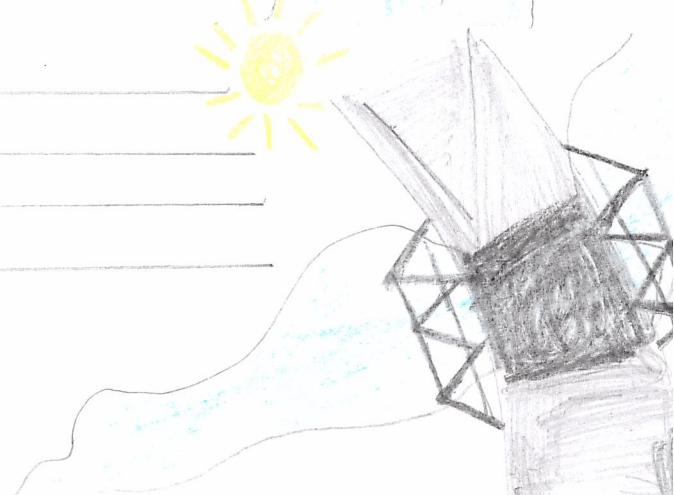
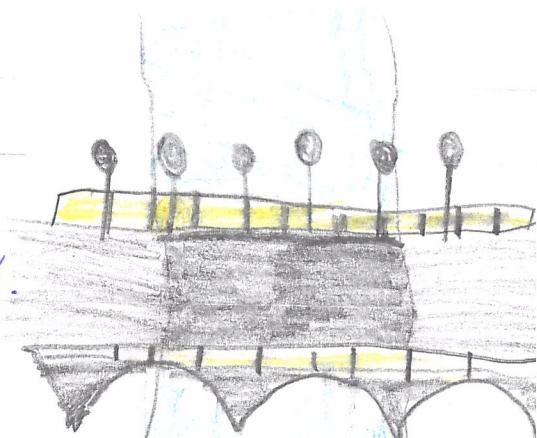
Cechy jsou krásné jako skvost,
když po nich jdeš přes Karluv most.

Cechy jsou krásné každý den,
když po nich kráčej k polům ven.

Zvolíš si cestu, změníš směr,
jsou krásné na jih, na sever.

Jdeš vítat slunce, na východ,
jsou ještě herci, samy plod!
překročíš Labe na západ

a z tvého srdce kámen spad.

Kluci, jestli to nevíte, tak my jsme s Petrem husité.

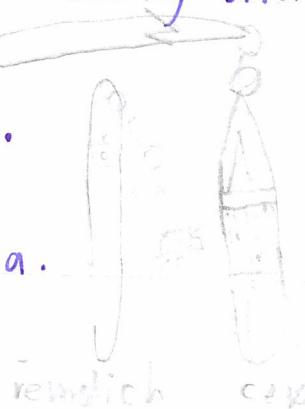
Jen si hodíte po nás kámen, neprátel se nelekáme.

Máme řemidch, cep a pázezn a jsme obrněni v železu

a za plotem, jak na hradbách, nemáme z vás žádny strach.

Kluci, jestli to nevíte, tak my jsme s Petrem husité.

Dopadnete jako u Vítkova a pak znora.

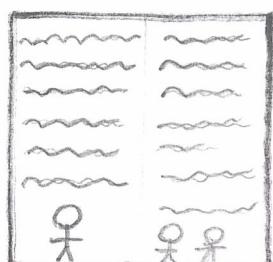

,Když si sám nářípěš dříví, zahrňej se dvakrát."

"Štěstí je jako zdraví: když člověku nechybí, ani o něm nev!"

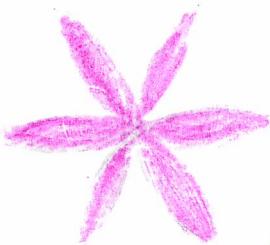
"Člověka je možno poznat podle knih, které čte."

"Člověk, který nikdy nedělá chyby, je člověk, který nikdy nedělá nic."

„Stěstí je jako zdraví: když člověku nechybí, ani o něm netvídí.“

„Člověka je možno poznat podle knih, které čte.
„Člověk, který nikdy nedělá chyby, je člověk,
který nikdy nedělá nic.“

Jak vznikala příjmení

Před mnoha tisíci lety měl každý člověk jenom jedno jméno. Ani v bibli nejsou příjmení. Dokud žilo málo lidí, treba ve vesnici, nebylo nutné, aby lidé měli více jmen. Každý každého našel, když to chtěl. Když už ale v jednom místě žilo pět šest Janů nebo Petru, bylo treba je odlišit. Jeden Jan byl vysoký? Stal se z něho Jan Velký. Jiný uměl dobře šít boty? Jmenoval se tedy Jan Švec. A když jiný Jan přišel odněkud zdaleka a zpočátku ani neuměl česky, pojmenovali ho Jan Němec, protože byl tak trochu jako němý.